

ב"ה, ג' בשבט התשס"ח
10 בינואר 2008

חברי וחברות סגל יקרים,

אנו עומדים על סף אסון גדול להשכלה הגבוהה בכלל ולאוניברסיטה בפרט, לאחר כ- 80 ימי שביתה אם לא יימצא בימים הקרובים הסדר שיפסיק את שביתה הסגל, לא נוכל להימנע מביטול הסמסטר, ואפשר שפירוש הדבר אבדן השנה כולה. זוהי חזות קשה לתלמידינו ולא פחות מכך למוסד כולו. ההשלכות הכלכליות של מהלך כזה הן עצומות, והן מעמידות בספק את יכולתה של כל האוניברסיטה לחזור לתפקוד תקין.

מאז תחילת השביתה הבעתי כיו"ר ור"ה תמיכה בדרישת הסגל לפיצוי הולם על שחיקת שכרו, אף כי המומחים בור"ה חלקו על המספרים שנקב הסגל לשחיקת השכר. כמו כן תמכנו בדרישה ליצור מנגנון שימנע שחיקה עתידית.

הצעתי הצעות רבות כדי לתת מענה לשחיקת העבר ונתינת מענה למניעת שחיקת השכר בעתיד. השקעתי אישית שעות רבות למציאת נוסחאות גישור.

גם בבית הדין לעבודה הועלו הצעות שונות שהיה בהן כדי לתת מענה, לפחות חלקי, לדרישות אלו. ארגון הסגל דחה את ההצעות בטענה שהן אינן נותנות מענה מלא לשחיקה ואינן מבטיחות לחלוטין את מניעת השחיקה העתידית. אני מבין את החשדנות והזהירות לגבי כוונות האוצר, ועם זאת אני סבור שחלק מההצעות שהועלו היו סבירות. הצעתו האחרונה של השופט אדלר כללה תוספת שכר מיידי של לפחות 11% עם אפשרות להגיע בהליך של בוררות מוסכמת ל- 21% (ולהערכתי הסיכוי היה טוב מאד להתקדם לגבול העליון).

לגבי מנגנון עתידי, ההצעה הייתה קבלת תוספות בגובה של הסכמי השכר הכללי במשק, בתוספת של 1.5% לשנה במנגנון קבוע. מנגנון זה הוצע על ידי בפגישה בבר אילן והתקבל בסופו של דבר בפגישה עם שר האוצר.

גם כאן לו הסגל היה מגלה גישה חיובית, ניתן היה אף לשפר הצעה זו. גם השופט אדלר אמר שאם הסגל יסכים להצעתו לגבי שחיקת העבר יפשר בין הסגל והאוצר לשיפור מנגנון שחיקת העתיד. להערכתי, עדיין אין זה מאוחר לעשות זאת, אך הזמן אוזל במהירות.

בעולם מציאותי שבו לא תמיד ניתן להשיג את האידיאל, הצעות אלה התקרבו לאופטימום האפשרי, ויכלו לתת מענה - לא מושלם אך מכובד - לדרישות הצודקות של הסגל. להערכתי, הציפיה להצעה שתהיה שונה במידה משמעותית אינה ריאלית בנסיבות הקיימות ועתה אנחנו קרובים לרגע האמת שיקבע האם מתוך חוסר נכונות לוותר על הפתרון המושלם, ומתוך תפיסה של "ייקוב הדין את ההר", נסכן את שנת הלימודים ואולי את עצם קיומו של המוסד.

אני קורא לחברי הסגל לגלות גמישות ולהסתפק בתוספת שכר שאינה עונה במאת האחוזים על הציפיות כדי להימנע מהידרדרות שהיא הרת אסון.

אלו ימים מורטי עצבים לכולנו. בהכירי את גודל הזעזוע הצפוי לנו ולסטודנטים עם ביטול שנת הלימודים, עושה הנהלת האוניברסיטה כל מאמץ למנוע זאת. זוהי הסיבה לכך שנקטנו בצעד של פנייה לבית הדין, שקיבלנו בלב כבד, להוציא צווי מניעה זמניים לשבועיים החל מיום א' ה 13.1.08, כדי להציל את שנת הלימודים ולהגיע תחת בית הדין לעבודה לשיפור אחרון לפתרון הסכסוך. זו החלטה שלא קיבלנו בקלות; אני יודע שהיא מכעיסה רבים מכס, ואני מודע לחומרתו של צעד זה ולהשלכותיו הקשות על מערכת היחסים בין הסגל להנהלה, אך האחריות המוטלת עלינו, כשהאוניברסיטה ניצבת על פי תהום, מחייבת גם התייחסות לסטודנטים ולגורלו של המוסד, ומטילה עלינו לעשות הכל על מנת לחדש את שנת הלימודים.

אשוב ואזכיר, אנחנו שותפים עם הסגל להערכה ששכרו נשחק ושיש לתקנו, אנחנו שותפים להערכה שיש לקבוע מנגנון שימנע שחיקה בעתיד. כולנו, הסגל וההנהלה נמצאים באותו צד של המתרס במאבק על מעמד האוניברסיטאות והסגל האקדמי בישראל, אך ביטול הסמסטר או סגירתו משחקת לידיהם של הכוחות העוינים להשכלה הגבוהה כפי שאתם ואנחנו מאמינים בה.

אני מבקש שתראו את המכתב הזה כפנייה אישית לכל אחד ואחת מכם. לכשתגמר השביתה נצטרך כולנו להניח את חילוקי הדעות והכעסים ולהתפנות לשיקום של מערכת היחסים בתוך האוניברסיטה, אבל כרגע חשוב יותר שתהיה אוניברסיטה לשקם.

בברכה,

פרופ' משה קוה
נשיא

נש 2008-22